

Terres

Catalanes

POTESTAS, NO VERITAS.
FACIT LEGEM

El periòdic de TOTS els Catalans

LA FORÇA I NO LA
VERITAT FA LA LLEI

ANY IV N° 13
Primavera 1974
PREU: 1 franc 50
En Espanya: 25 ptes.

ABONAMENT ORDINARI: UN ANY
ESTAT FRANCÈS - ESTAT ESPANYOL - ALTRES ESTATS
ANDORRA 5 fr 50 90 ptes. 8 francs
ABONAMENT DE PROTECTOR: LA VOLUNTAT
CANVI D'ADREÇA: 2 frs.

Redacció — Administració:
Carrer Sant Mateu, 2
66000 PERPINYA - Tel. 34-80-40
C.C.P. 1-180-43 - MONTPELLIER

Publicitat:
Agència Havas
66.000 PERPINYA
Tèlèfon 34-84-61

EDITORIAL

S'atacar als efectes...

Entre la nostra darrera parució i la present hi ha hagut una bona colla de fets importants en relació als nostres problemes. Assenyalem els principals: la desaparició del cap del govern espanyol, l'execució en Espanya del revolucionari català Puig Antich i la dissolució dels moviments autonomistes bretó, basc i corsà.

Com ja hem dit i repetit, no som partidaris de la violència, mes no podem desaprovat els que s'oposen a una altra.

Bascònia sofreix, ètnicament parlant, violència; és aqueixa que ha engendrat l'altra. Puig Antich se l'ha jutjat per delictes de dret comú, i executat com a delinqüent comú per un tribunal militar. Aqueixa contradicció és ja suficient per no anar més allà, tant més que, en realitat, se tracta d'un delictes polític i d'opinió; i de « terrorisme », com deien els nazis dels resistents francesos que se procuraven diners, armes i queviures de la manera que podien sota l'ocupació.

En quant a la dissolució dels moviments autonomistes bretó, basc i corsà, podríem dir el mateix: si aquests moviments han nascut és perquè les condicions de llur aparició s'havien creat. I cal tenir bé en compte que aqueixes condicions no són mai creades per si mateix, inventades: hom no se crea a si mateix; són els altres que ho fan i, sovint no volem reconèixer el fruit engendrat.

Per exemple: els « gauchistes », tan execrats per l'esquerra, no són més que el fruit, indirecte, d'aqueixa mateixa esquerra. Si han aparegut és perquè aquesta esquerra ja no representava la puresa revolucionària del passat. En efecte, en els anys 30 no hi havia « gauchistes » com ara; és que l'esquerra d'aleshores no era la mateixa d'ara, era més revolucionària, interpretava millor les aspiracions de les masses i de les èlites progressistes d'aquella època.

En el terreny de la regionalització esdevé un fenomen semblant. Hi ha qui no ha volgut veure que a l'allau d'alliberació dels pobles colonials seguiria, fatalment, un allau d'alliberació del que se'n diu colonialisme interior.

Per què hauríem donat, a pobles colonitzats més llibertat que a pobles hexagonals? En efecte, hi ha pobles ex-colonitzats que se'ls li donà, inclús, més llibertat de la que demanaven mentre que les nacions perifèriques de l'Estat francès pateixen d'una administració napoleònica, inquisidora, policera i dirigista.

Dissoldre, doncs, moviments autonomistes engendrats per les condicions creades per aqueixa administració, inadaptada a l'època actual, és atacar-se als efectes en lloc de les causes.

Cal recordar que, en 1947, els líders algerians no demanaven pas — i se'ls negà — ni la meitat de la meitat del que d'altres líders algerians obtingueren després d'una guerra cruel.

Governar és prevenir. Regionalitzar, com se fa avui, és crear conflictes cada dia més greus per demà. Transformar una república unitària en república federal o, millor, en confederació, és salvar, avui, ço que, inevitablement, se perdrà demà si se continua fent com se fa actualment.

No manqueu pas de visitar

La Casa Pairal

Museu català d'arts i tradicions populars

El Castellet

Perpinyà

Participeu a l'aplec de Toluges commemorant una de les més pures glòries catalanes

Com que quan pareixerà el número d'estiu de « TERRES CATALANES » serà ja massa tard per informar els nostres lectors, decidim de fer-ho en aquest número de primavera.

Es sabut que, des de fa nous anys consecutius, gràcies a l'entusiasme del Consell nacional català i del seu president, el Doctor Batista i Roca, se celebra, l'últim diumenge de juliol, l'Aplec de Toluges, en commemoració de la primera assemblea parlamentària d'Espanya (1021) i que fou, més tard, a l'origen de les Corts de Catalunya.

Cada any el nombre de Rossellonesos és més gran a participar a aqueixa manifestació. En efecte, a mida que, cada Rossellonesos interessat, va coneixent la història del seu propi poble, s'adona de la importància d'aquell lloc fet històric que tingué lloc en aquest simpàtic i acollidor vilatge rossellonès, situat a les portes de Perpinyà.

Tenim, veritablement, mil motius d'estar orgullosos d'un tal esdeveniment històric, puix que les Assemblees de Pau i treva de Toluges constitueixen una de les més grans glòries, no solament del poble català sinó dels altres pobles evolucionats. És natural, doncs, que els Rossellonesos d'avui, descobridors de tal glòria, siguin cada any més nombrosos a unir-se als altres Catalans i a les personalitats democràtiques que venen de l'estranger per participar a la commemoració des assemblees de Toluges.

Fa, exactament, 953 anys que la primera d'aqueixes assemblees tingué lloc a Toluges sota el nom i principi de Pau i treva de Déu. A l'origen era una institució eclesiàstica, establida en assemblees de nobles i prelats que amenaçava amb l'excomunió tots aquells que ataquessin els pagessos i els pobres, els clergues que no anessin armats, i els béns de l'Església. Més endavant aquesta protecció anà estenent-se altres persones i a altres camps, i anà passant sota el control de les autoritats civils, els comtes de Barcelona. Gradualment, també, aque-

les assemblees anaren prenent acords de caràcter econòmic, financer i polític. Finalment, quan els representants de ciutats i viles apareixien al costat dels nobles i prelats, les Corts resten ja plenament constituïdes.

Per a completar el marc en què aquestes assemblees se desenvolupaven, recordem que coincideixen amb l'esplendor de l'art romànic català i amb la gran activitat legislativa de Ramon Berenguer el Vell, promulgador dels Usatges. La llengua seria ja la nostra, en les assemblees tingudes al prat de Toluges, entenedora per la gran multitud d'homes i dones del poble que les presenciaven. Seria una llengua com la de la Cançó de Santa Fe, escrita entre 1033 i 1066, potser a Cuxà o a Canigó.

La primera assemblea en la qual hi assistiren representants de ciutats i viles, al costat de nobles i prelats, fou la de les Corts de Lleida de 1214. Tenint present aqueixa data les nostres Corts són el parlament més antic de l'Europa continental. De més antics solament hi ha el d'Islandia (938) i el de l'illa de Man, que existeix fa més de mil anys. (El parlament d'Anglaterra data del 1265). Mes, tenint en compte la diferència de població entre Islandia i l'illa de Man i Catalunya, la natura de les institucions de les dues primeres, era, més aviat, comparable amb les assemblees populars suïsses que amb les d'un veritable parlament representatiu.

Les conseqüències inflacionistes actuals ens fan començar el nostre quart any de parució amb més dificultats que mai.

Si penseu que aqueixa publicació aconsegueix una missió positiva, en vistes a l'afirmació de la nostra personalitat catalana, ajudeu « TERRES CATALANES » abans de que no sigui massa tard...

Si, per negligència, no esteu al dia del vostre abonament (el més barat de tots) feu-ho tot seguit.

Moltes mercès.

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General
CEDOC

Changement de GAZ

NE DEMOLISSEZ PAS VOTRE POTAGER
Les réchauds FOUR "FAR" sont toujours en vente

MAISON CHARLES

M. LAPEBIE, successeur

8, rue Queya PERPIGNAN

TOUT LE MENAGER

RAYON CADEAUX

Mobilier de cuisine sur mesure

Cuisinière ROSIER - DE DIETRICH

Tél. 34.47.26

Solució natural o bé solució final ?

Com a conseqüència de l'article paregut en el nostre darrer número, relatiu al conflicte israelo-àrab, hem rebut, d'un dels nostres lectors, l'article següent :

En principi, la solució catalana no és, no fou mai l'expulsió pura i simple, el trasbals de pobles ; si tal o tal vegada se féu així, fou per necessitats militars momentànies i en petita escala, com a l'Alguer, avui Itàlia.

La solució catalana és i fou la federació de pobles o, millor encara, la confederació. Els comtes de Barcelona eren « primus inter pares », mes no superiors als altres.

L'hegemonia barcelonina no privà mai Reus de posseir sa pròpia flota, son propi comerç, ses propis consuls a l'estranger. Les repúbliques socialistes de Barcelona i Reus coexistien amb les feudalitats d'Aragó i Urgell, i les llengües occitano-catalanes amb la castellana, com a l'Aragó, amb el sard, sassarès, napolità, calabrès, etc...

Aquesta és l'única solució natural que un Català pot donar, en tant que Català. Mes, en suposant que l'altra solució sia la bona, que calgui replaçar les ètnies al seu país d'origen, us prego de ben llegir l'article del professor Bonafés (1). - Caldrà enviar els Catalans a Suedia ? Israel ? Grècia ? I on enviarem els Celtes ? I els Gitanos ?

D'altra banda, si s'expulsa els Arabs - que fa mil anys que hi són - caldrà expulsar els Kurds, Turcs, etc... com també els Catalano-occitans del Líban, Grècia i Alguer, Calabresos (d'origen grec) de Calàbria (Itàlia), Romans (Celtes) de Roma (Etruscs), etc...

I, si llegim la Bíblia, ens adonarem de que els Hebreus no són pas originaris de la Palestina o Palestina, sinó d'Egipte, d'on tampoc són originaris car, també, en aquest país eren arribats. D'on ?

La darrera teoria científica de que jo tinc notícia, diu de la península Ibèrica. Eren, doncs, Ibers (Ibere - Ebre - Ebreu ?). Possiblement, la correspondència de noms, de costums (amb Castellans vells, Balx Aragonesos, Tarraconins i Castellonencs) l'organització federal (dotze tribus, no un Estat) ho fan pensar. La teofofia, per contra, diu que els Hebreus eren la primera branca de la raça blanca a separar-se del conjunt

que Rama va escollir de l'Índia, la segona essent la celta i l'actual essent els Aris.

Però siguin Ibers o Celtes, els Hebreus no són pas d'origen palestí. Enviem-los, doncs, a la península Ibèrica i deixem la Palestina als Filistins. Finalment, els Romans havien resolt el mateix problema de la mateixa manera, no obstant que, de tota manera, ningú no podrà mai aturar tota emigració.

Podríem, a l'hora actual, impedir la desertificació de l'Àfrica ? L'« aràchide » empobreix la terra i, a més, expulsa els ramats cap a d'altres zones on viuen els animals feréstecs que fertilitzen el sòl. L'« aràchide » és imprescindible per a pagar els impostos i aquests són necessaris per a pagar les armes que serveixen a reprimir els vilatans descontents.

Els vilatans estan descontents perquè havent deixat una terra on no hi havia cacera - a causa dels ramats, uns ramats que no menjaven perquè la terra era més pobre que l'original, o una monocultura que havia convertit la terra en desert - se troben sense indústria i una emigració sense permís. (L'emigració-immigració salvatge estan molt ben organitzades pels mateixos governs).

Quan aquest sistema clos esclati, tindrem altres jueus, altres kurds, altres gois, altres arabs. O bé tindrem altres Maos, altres Octubres. O bé tindrem altres Poliers, altres Salamines. O bé tindrem altres federacions, altres Catalunyes, altres Helvécies, altres Hellades. Escolliu.

Josep IRANZO.

(1) Veure « Terres Catalanes », n° 12, Hivern 1973.

N.D.L.R. - El nostre corresponent ens atribueix uns sentiments que no expressàvem en l'article al·ludit i que som lluny de tenir. En efecte, no hem pas escrit « expulsio pura i simple » ni tampoc « trasbals de pobles ». Hem bé, pel contrari, proclamat que, pels Arabs palestins, la Palestina és, autènticament, llur pàtria.

Com sigui, emperò, que aquesta terra

palestina està reivindicada, a la vegada per Arabs i Jueus, creiem que el dret va a l'anterioritat dels Jueus.

Tanmateix, aqueixa reparació històrica no ha d'anar fins a « l'expulsió pura i simple » ni « trasbals de pobles » (ambdues coses que han fet vençuts i vencedors de la darrera guerra mundial).

Deïem, precisament, que les generacions presents d'Arabs palestins, havien de viure en llur pàtria palestina, gaudint d'una autonomia absolutament completa dins de l'Estat jueu, i, solament orientar les generacions futures vers els territoris arabs veïns, immensos i de feble població. Naturalment, millor seria que Arabs i Jueus sabessin fer una confederació a l'estil català.

Així posat el problema no hi ha necessitat d'exhumar altres problemes ètnics que, si han existit, ja no existeixen avui.

Si és cert que Arabs i Jueus se disputen una mateixa terra, ningú disputa, ètnicament parlant, les terres catalanes als Catalans. Ningú disputa, ètnicament parlant, als Celtes, les terres sobre les quals viuen avui ; són, al contrari, ells que reclamen a que els deixin viure tranquils i llurs en llurs pàtries. - En quant als Gitanos, no demanen pas un territori propi i cap dels països on viuen (a part la gran vergonya del nazisme) demana llur destrucció ni tant sols expulsio.

Esdevé, poc més o menys, igual amb els altres casos esmentats pel Sr. Iranzo. Se tracta de grups que mantenen una certa vitalitat en els països on se troben (per causes ben sovint alienes a la voluntat de llurs avant-passats), mes hi viuen integrats i no posen cap conflicte del caire agut al de l'israelo-àrab. Una sola excepció : la dels Kurds, el problema de base dels quals és similar al dels Catalans.

Es possible, en definitiva, que el bresol dels jueus caigui en la península Ibèrica mes, com en el cas dels Catalano-occitans per Gotalandia, Bascons, Pictes, Magiars, Finesos i tants d'altres, no existeix problema ni disputes de territori. I si n'hi hagués un caldrà, al nostre entendre, aplicar el principi d'anterioritat del qual feiem estat per resoldre, de la manera menys malament possible, el conflicte israelo-àrab.

**Josep
DELONCLE**
APOTECARI

Carrer d'en Llucià, 2
PERPINYA

A
Ambrosi
Carrion

Homenatge pòstum a
l'admirat poeta.

Calladament
vares fugir vers l'allà.
Emprengues
sens remor aquell camí
que allunya
de la terra i del sofrir,
i l'ànima
se'n duu per la pau trobar.
Dia trist
fou de novembre
quan amunt
vares volar dolçament.
Ton esperit
amb mística fallera,
voigut arribar
ben de pressa cap a Déu.
Fidel amant
de la terra catalana,
dedicars
tot l'anhel de ta vida
a defensar
amb ànsia amorosida
la veritat
que ens dona fe i ens agermana
l'amistat
amb son lema germanor,
nous camins plens d'afany,
vas ofrenar
del teu cor el millor,
per l'ideal
d'ajudar als teus semblants.
Quietament,
sens voler ens has deixat ;
el teu record,
sempre viu en nosaltres,
serà la llum
que fulgurant com astres,
ens guiarà
vers camins plens de bondat.

ROSELLA DEL BAGES.

Il n'y a pas de petites et
grandes langues ; il n'y a
que des langues à petite et
grande diffusion.

IMPRIMERIE
du Canigou
3 RUE DE L'ABATTOIR
BIS
CERDAS
CEDOC

Casa GENSANE

Fundada en 1912

ELNA - ROSSELLO

TOTA

LA VESTIMENTA

PER TOTS

NOVETATS

N'enterrez pas des langues
et des cultures qui
vous rabaissieraient aux pitoyables
destructeurs des
langues et des cultures amérindiennes.

MECENATGE PATRIOTIC ORIGINAL

UN CENTRE CULTURAL CATALA HA ESTAT CREAT A PERPINYA

El senyor Figueres, és un Català que — com tants d'altres, desparramats arreu del món — ha sentit la necessitat del retorn a la terra natia.

Tants i tants anys d'enyorament de la terra catalana l'ha marcat de tal manera que, al retornar, decideix de consagrar ço que li resta de la seva vida i dels seus béns a desenvolupar els lligams d'amistat i de cultura catalanes.

A tal efecte, el Sr. Figueres ha adquirit la casa número 2 del carrer de Sant Mateu de Perpinyà — que fa xanfrà amb el carrer gran de la Moneda, número 13 bis — i ja ha començat a transformar-la a l'efecte suara esmentat.

De moment, tots els individus i associacions de cultura catalana poden ja utilitzar la planta baixa de la dita casa per tenir-hi reunions, conferències, col·loquis, etc., de tota mena a l'excepció de partit, de cap partit. També hi haurà cursos de català, de sardanes i d'història dels països catalans.

Des d'ara, doncs, tots els Catalans de Perpinyà, de Nord-Catalunya « ou d'ailleurs » poden fer ús d'una magnífica sala de conferències, provista d'un racó-bar.

Més endavant, a mida que els tres estatges de l'immoble se vagin lliberant, el Sr. Figueres té el projecte de posar-los al servei del C.C.C., sota la forma de petites sales de reunió, de despatxos, d'arxius de publicacions i de documentació catalanes.

De fet, la iniciativa del Sr. Figueres ve a realitzar la suggestió que fèiem en les columnes de « Terres Catalanes » desde la seva paració, relativa a la creació, a Perpinyà, d'una mena de centre coordinador, d'intercanvi i de consulta.

Com sigui que el carrer Sant Mateu i el carrer gran de la Moneda estan situats en ple cor de Perpinyà, enfront mateix de l'església de Sant Mateu, doncs a quatre passos del Palmàrium, no cal dir com la disposició d'un tal centre cultural farà gran servei als enamorats de les lletres i de la cultura catalanes.

La regionalització quan un Estat és de bona fe

"L'exemple suisse"

El nostre eminent col·laborador, Dr. Bonafós, ens ha tramés l'article, que publiquem a continuació, escrit amb el seu parlar natural de la regió del Quercy (Occitània).

Estem convençuts que tots els nostres lectors llegiran i comprendran perfectament l'article en qüestió, la qual cosa els provarà la identitat fonamental del català — i totes les seves variants dialectals — i de l'occità i de totes les seves variants dialectals també.

La Confederació helvètica es un país pacífic, pròsper e felix tant com hom pot ésser felix en aqueste monde : al costat nostre ! e non hi prestam atenció ! o tant pouca !...

E non-obstant ha traspassadas duas guerras mondials, monstruosas, espectaclosas, espaventosas, indemne ! Nonca se senyalen aquí ni grèvas (1), ni pertubació de cap espèci. Viu calm e serén al metj de la nostra Europa tracassada, instabla, angostiada de nòus cataclismes planetaris...

VARIETAT E UNITAT

Notaz bé que aquel país non es gens homogeni, tant se'n manca ! No-res-mens ha resolguda aicesta dubla quadratura del circle :

1° far conviure, harmoniosament, Alemànics de lengua oficial alemana ; Romands franco-provençals de lengua francesa ; Gal-italians de lengua toscana e Grisons de lengua romantscha ;

2° lutherians, calvinistas, catòlics e « libre-pensadors » ; burgeses, capitalistes, sindicalistas e socialistes !...

Totas aquellas gents diversas tendrian altres-tants motius de se des- testar, de s'odiari, de s'entre-matar, de s'entre-aucir, como fan alentorn Alemans, Franceses e Italians, de quant en quant. Ellas vivon en pax perpètua e, a l'ocasió, aguaitan lors vezins immediats s'exterminar feroç- ment, bantjament...!

Oh ! de segur hi ha habut inci- dents en Jura helvètic : los franco- fons se plangian de l'administració berlesa que jutjaban germanizanta. Han tentat de se separar, no de la Confederació més del canton de Berna. Un referendum s'averèt pauc segut e, doncs, sens efet. En cas contrari las autoritats confederals haurian constituït un 23° canton pel Jura.

AH ! SI LA COMPRESSIO SUISSA POGUES ESSER FRANCESA !...

Lo canton de Berna non es lo sol bilingüe ; ho son, també, los de Friburg e del Valais. Lo dels Grisons, en majoritat alemànica, enclau una minoritat « romantscha ». Fins a 1937 los Romantsches acceptaban l'aleman como lengua oficial ; més, en 1938, demandèron, e obtingueron sens cap dificultat, que lo romantsch devengues oficial. Dorenant hi ha quatre len- guas oficials dints la Confederació : aleman, francés, italian e romantsch.

Ara, sabetz quants Romantsches vivon en Suïssa ? A pena cinquanta mil !

Això dóna la mesura del sens hel- vètic de la libertat, de l'egalitat e de la fraternitat. Domentres-tant vint milions d'Occitans e Catalans estam privats de nostres drets natu- rals... ! malgrat la « Declaració uni- versal dels drets de l'home e del ciu- tadà » ...!

ADMIRABLE LEGISLACIO...

La Suïssa es una confederació de 22 cantons soberans, espontàniament units per amparar lor independència e protegir la libertat dels ciutadans. Lo poder confederal es competent pels problemas que pertocan lo con-

junt dels cantons. Tot quant no es expressadament atribuït al poder confederal resta de la competència dels cantons.

L'Assemblada federal, o corps legislatiu enclau lo Conselh Nacional que compta uns 200 deputats — elegits per sufragi universal direct (un per 22.000 habitants) — e lo Conselh dels Estat, que compta 44 senadors : dos per canton, quins que sian lor expandi et lor poblament, afin que los cantons mäs vastes e mäs poblats non espoltiscan, de lor massa, los menors, car una de las precaucions del sistema confederal es la protecció de las minoritats, naturalment mäs flacas, mäs en perill d'aufegament... Tot lo contrari de ço que se practica en-tot, com ho sabem...!

Suïssa és l'únic país del món on tota la xarxa telefònica és totalment automàtica ; des del vilatge més petit a la vila més gran.

Composant, simplement, un número en l'aparell se pot, inclús, aténher l'abonat allat i perdut en les montanyes.

Si el Rosselló s'hagués pogut administrar com ho fan els cantons suïssos, també seria així aquí i, gairebé, tothom podria tenir el seu telèfon particular passant així a ésser un objecte de comunicació familiar en lloc d'un objecte de luxe com és ara.

Seria igual amb les carreteres i altres vies de comunicació. Amb un Rosselló regionalitzat, a l'estil suís, faria ja anys que tindriem l'autoruta Pertús-Salses i, fins i tot, la de Cerdanya la qual, tant a l'hivern com a l'estiu, se fa, cada dia, més indispensable.

Aquel comportament es, verament, meritori : los Alemànics son 71,4 %, faci a 22 % de Romands, 5,3 % d'Itàlies e, tant sols, 1,3 % de Romantsches. S'amerita admiració !

...E JUSTA APLICACIO

Cada canton se governa e s'administra democràticament segons son gust, los seus us e costums ; ambe lo maximum de libertat e de disci-

plina. Cada ciutadà mobilizable ten en casa son equipament e sas armas afin de poder acórrer mäs ràpidament en cas de necessitat. Nonca li vendria a l'esprit d'anar manifestar, políticament o en sindicat, ambe sas armas...! Lo recurs a la força brutal, illegal, es impensable per tot ciutadà helvètic. Ne podriam colher de la « grana » de cada banda dels Pirineus e de las Alpas...

REPARTIMENT EQUITABLE DEL PODER

L'Assemblada federal elegisc los 7 membres del Conselh federal ; un es president de la Confederació helvètica, un altre es vice-president ; los altres son « ministres ». Tots son elegits per un sol ann e remplaçats, cada vegada, per novels conselliers cauzits e triats dints cantons diferents afin que no se poga instaurar la menor hegemonia d'un home o d'un canton sobre los altres.

Quanta diferència ambe la política de gairebé tots los Estats del monde ont los diverses partits s'esforçan, per tots los metjans, de se prautir, s'esclafar, s'escanar reciprocament...

Un dia, apois-metjorn, estavi en un congrés europèu a Versailles. A ma dreita estava setut un « monsieur » afable e disert. M'agradèt tant que volguèri lo conèixer millhor. Me presentèri ; el me respondèt :

— « Et moi, Pilet-Golaz, président de la Confédération helvétique ».

Notant ma suspresa, apondèt : — « Evidemment, vous n'êtes pas habitué à voir M. le président de la République française s'asseoir à côté de vous. Chez nous cette simplicité est de règle. Je suis un citoyen comme les autres, chargé d'une fonction et de responsabilités publiques. C'est tout ».

De fet, lo nostre simpàtic e regretat Vincent Auriol, fuet lo sol president francés que practicava aquella simplicitat agrada ; lo sol que venguèt se seïre costa mi, durant una « Felibrejada » a Sceaux, ont prononcièt un flame discurs — public e oficial — en occità tolosan... Set meses apois, promulgava la « Lei Deixonne » que havia fat votar segons nòs l'havia promès.

Prof. Joan Bonafós (Bonnafois)

**Escurament - Neteja
Entreteniment
Despanatge**
de xemeneles, calderes i instal·lacions de calefacció central amb material i personal especialitzat

**La
CATALANA
del
PETROLI**

Carrer de la Muralla
POLLESTRES Tel. 36.70.46
Treball acurat

MISES EN CATALA

I l'esperit del Concili què se'n fa ?

Fa uns deu anys que l'ús del llatí per la missa està canviat per la llengua vernacle de cada parròquia.

Què s'ha fet en el Rosselló ? Molt poca cosa. Se poden comptar amb els dits de la mà les misses en català que se diuen.

De l'altra banda de l'Albera, on la llengua ha estat més rerassegada que en el Rosselló, en quant (gràcies a les disposicions del Concili) fou possible, les misses en català començaren a florir.

Només citarem l'exemple de la veïna vila de Girona, la meitat més petita que Perpinyà, on s'hi diu més de 70 misses en català a través de 13 esglésies.

Si l'excessiu afrancesament de Perpinyà no pot suportar l'exemple de Girona, se podria fer que la missa fos en català en els nostres vilatges on tothom continua parlant correntment la llengua vernacle.

Una tal disposició seria no solament conforme a l'esperit i la lletra del Concili sinó que també seria conforme amb la parla natural dels creients.

Cal acabar amb la hipocresia actual de tenir en la boca l'esperit del Concili i gens en el cor.

MOLI freres

**sanitaire
climatisation
chauffage central**

**38, Bd A. Briand
PERPIGNAN**

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General
CEDOC

(1) - En 14 anys, el promig de les hores de treball perdudes, en Suïssa, a causa de les vagues, s'ha elevat a tres segondes (N.D.L.R.).

LES NACIONS I ELS ESTATS EN L'EUROPA DEL FUTUR

Dins el quadre magnífic creat pel patriotisme del senyor Figueres, en la seva casa del carrer Sant Mateu a Perpinyà, va tenir lloc, el 19 de gener últim, la inauguració amb la conferència del Dr. Batista i Roca.

L'erudit i distingit conferenciant captivà l'auditori aportant-li tota una sèrie de nocions, clares i precises, relatives a l'evolució actual dels Estats en vistes a l'Europa futur.

Assenyalà, principalment, el procés de dissolució dels Estats hegemònics creats per les nacions dominants: Castella a Espanya, Ille de France a França, Anglaterra a la Gran Bretanya, Piemont a Itàlia, etc., i l'evolució vers nous Estats de tipus federal o regional.

Dins de l'Europa occidental — sense comptar la Suïssa, que sempre ha gaudit del règim federal, i Alemanya de l'oest, la qual ha reprès el sistema federal tradicional dels pobles germànics després de la borrasca del nazisme — l'orador presentà el cas d'Itàlia, Estat que, malgrat ésser creat, el segle passat, sota el principi del centralisme francès, la república actual ha evolucionat, ràpidament, vers la regionalització inspirant-se de l'Estatut de Catalunya del 1931. És així que hi ha ja estatus d'autonomia per Sardenya, Sicília, Aosta, Udina i Venècia, i una regionalització molt superior a la francesa per altres regions italianes no autònomes encara. Cal preveure, seguint l'evolució italiana, que aquesta República — d'unitària al principi, ha ja passat a l'autonomia i regionalització — acabarà, finalment, per esdevenir federal.

Es, precisament, el règim federal el que ha permès als Alemanys de no tenir regions sotsdesenvolupades mentre que en són víctimes França, Espanya, Itàlia i, fins i tot, Gran Bretanya la qual, per les fluctuacions industrials i comercials, ha vist regions, industrialment riques fa un cert temps, esdevenir sotsdesenvolupades actualment.

Després d'analitzar aquest fenomen el conferenciant aplicà el cas a Catalunya la qual ha de mirar i orientar-se vers l'Europa en vistes a formar-ne una regió integrant puix que, amb l'evolució actual de la desaparició de les nacions hegemòniques dins dels Estats, desapareixen les nocions de fronteres econòmiques i polítiques.

El professor Batista i Roca féu remarcar que la tesis presentada recentment pels Soviètics a la conferència d'Helsinki, sobre la inviolabilitat de les fronteres actuals, no podia ésser una tesis justa car consagraria les injustícies i abusos existents referent a un cert nombre de pobles trossejats de les nacions hegemòniques encara subsistents.

Finalment l'orador expressà el desig de que Catalunya i Espanya puguin entrar dins de l'Europa en formació, mes, com tothom sap, el previsible per tota admissió dins d'aquesta comunitat, és que el règim del país candidat ha d'ésser de tipus democràtic. El franquisme impedeix aquesta adhesió i retarda, per consegüent, l'expansió catalana i espanyola.

••

La darrera part de la conferència fou, sinó la més interessant la més passionant puix que el Dr. Batista i Roca glossà, amb perfecta claretat, els termes de federació i confederació.

Federació és ja millor que unitarisme i centralisme; mes, confederació és, encara, millor que tot. Confederació hauria, doncs, d'ésser l'objectiu final des Països catalans, és a dir, retor al que foren en el passat.

Si la France voulait rattraper son retard.... régionaliser au maximum, mais effectivement, c'est sa seule chance.

En efecte, el poder federal és, encara, coercitiu, mentre que el confederal ja no n'és gens: del municipi de base a l'entitat comarcal i, directament, a la confederació ètnico-lingüística.

De la mateixa manera pel cas d'Europa: de l'entitat ètnico-lingüística de base directament a la confederació continental i, finalment, de l'entitat continental de base, directament a la confederació mundial.

Tot això pot semblar utòpic mes no n'és gens; com no en fou, en els segles passats, els que lluitaren per un canvi de societat quan la majoria d'aleshores (com la d'ara) la creia utòpica. I, no obstant, fou la minoria intel·ligent i patriòtica la que tingué raó cada vegada puix que les societats han anat canviant en el llarg dels segles. Per què aqueixa irreversible evolució s'hauria d'arrestar ara? Ans al contrari, ara els canvis de societat van, aniran encara més de pressa que en el passat...

charcuterie
PIRAY
JAMBONS du PAYS

El sacerdot Xininachs finalment condemnat

El sacerdot català Xirinachs ha estat condemnat a tres anys de presó i deu mil pessetes de penyorament per delicte de propaganda il·legal.

El reverend Xirinachs començà proposant i fent una vaga de fam de 24 hores en signe de solidaritat en el moment del procés de Burgos de 1971.

La vista de la seva causa ha tingut lloc a porta closa. Consta que respongué en català, a les preguntes del tribunal posades en castellà, expressant així la seva convicció de que la llengua catalana havia d'ésser oficial a Catalunya perquè era la llengua d'un poble.

Abans d'aquesta condemna el pare Xirinachs havia estat l'objecte d'un altre penyorament de tres centes cinquanta mil pessetes per haver assistit a la reunió en l'església on foren detinguts els 113 de Barcelona i dels quals hem fet menció en el nostre número anterior.

Com que se negà a pagar el dit penyorament — i tampoc podia — inicià una nova vaga de fam, mes no de 24 hores sinó que durà 43 dies, fins que fou traslladat a l'hospital en estat de gran feblesa.

UNA JOVENTUT, UNA ESPERANÇA

La presa de consciència nacional catalana en el Rosselló està prenent un ascendent que res no podrà aturar.

Ens basem en el fet de que és la joventut de Catalunya-Nord que n'ha pres consciència.

Oh! ja sabem bé que, de moment, només és una fracció d'aqueixa joventut, una minoria; mes, tots els fenòmens socio-històrics comencen sempre igual; són, primerament, el fet d'una elite, d'una minoria activa la qual se transforma en majoria — més o menys ràpidament — segons la natura del fenomen.

Els vells catalanistes poden dormir tranquils; la relleua està assegurada. Tot ço que feren — de positiu — han fet o faran encara, serà ben représ, corregit i augmentat per l'élite que puja a la palestra.

Certament, alguns catalanistes « croulants » no se reconeixen en les generacions que, indirectament, han engendrat; mes és sovint així: els que venen empenyen i van més enllà; porten cada dia més pressa perquè, cada dia, la injustícia de llur condició se fa més feixuga. Això fa nàixer l'etern conflicte de generacions.

Els joves catalanistes d'avui són revolucionaris; emperò que no ho érem nosaltres, els « croulants », en el nostre temps, en relació amb el conformisme de l'època? Una cosa tenen de més que nosaltres: són molt més actius, molt més prolífics: ens inunden de proclamacions, de comunicats, de declaracions, articles, de protestes, de denúncies, etc., que fa impossible de poder difusar en una publicació de la periodicitat de la nostra.

Aquí Mallorca

TELEVISIO EN CATALA

A Catalunya i a les Balears, en circuit tancat (i sense ficar-hi la Regió valenciana que té la nostra mateixa parla), la Televisió espanyola permet un espai en català que, fins ara, era a l'últim dimarts de cada mes. Darre-rament sembla que, poc a poc, tindrem més dies.

Es dona el cas curiós que la senyoreta presentadora ho fa en castellà. Aquest programa, que es suposa és de cinc a sis de la tarda, no té hora fixa, perquè depèn de la durada de la programació madrilenya.

En gairebé cap revista ni programa de televisió hom pot trobar cap mena d'orientació que tracti del migrat espai donat a la nostra llengua i que surt a l'aire a una hora impossible per la gent que treballa.

Malgrat tots aquest inconvenients pot dir-se que té molta audiència perquè resulta interessant. La direcció, els càmeres, els entrevistadors i tots els que fan el susdit programa, són gent capacitada i que sap el que es porta entre les mans. Hi fan obres teatrals, entrevistes, folklore, actuació de cantants i — sobretot — ens fan conèixer les riqueses de les nostres terres, de la nostra història i de la nostra cultura: Pobles, monuments, contrades, castells, etc., passen davant dels nostres ulls acompanyats de l'explicació senzilla i ben documentada d'un expert.

Per tractar-se d'un programa en català, hem demanat al seu director que no oblidés les nostres terres catalanes a França. Admirar la seva bellesa, sentir la seva parla, conèixer la seva gent i les seves costums, seria una sorpresa molt agradable per molts de nosaltres.

Tenim confiança i esperem per ben aviat poder conèixer millor als nostres germans de l'altre costat dels Pirineus.

Maria-Dolors Cortey.

Presidents d'amicals, de societats esportives, culturals, folklòriques casals, omniums, cases de joves, inviteu els vostres socis, adherents, a llegir i protegir
"TERRES CATALANES"

Paul DEVY DOCTEUR EN PHARMACIE

32, cours Lazzarè Escarguel

PERPIGNAN T. 34-21-42

« La région : trois écueils à éviter, déclare Monsieur Pompidou : Celui qui en ferait un troisième étage bureaucratique ; celui qui ferait de la région une arme contre le département et celui qui ferait que la région s'opposerait à l'Etat ».

Et l'exemple suisse, alors !
Bibliothèque de Communication
i Hemeroteca General
CEDOC

UN EXEMPLE A NO IMITAR

Abans del turisme salvatge d'ara, sempre hi ha hagut gent que anava a estiuar a la Costa Brava. Però el turisme d'aleshores s'inscriu dins l'economia regional sense destruir-la i els diners es quedaven en gran part a la gent del país.

La Costa era bella, encisadora i atractiva. A més de l'estiu unes gents nostres solien anar-hi els diumenges i dies de festa. Hi havia hostals que quedaven oberts durant l'hivern. S'eren acollidors pels ciutadans que hi anaven a fer petites temporades de descans. S'hi menjava cuina catalana, peixos molt frescos i saborosos dins un ambient de germanor. Un equilibri econòmic de la costa existia: els conreus, la pesca, un poc d'hortalissa, les empreses artesanals, el comerç que en resultava i el turisme se completaven i donava feina a la gent del país.

Les comarques de Girona, amb les terres altes i la mar, coneixien el turisme dels de fa temps. Hi havia un personal hosteler especialitzat que les altres regions de la península ens enviaven perquè mancaven d'un personal equivalent dins llurs intents turístics. Aquest personal se trobava solament a Catalunya.

Però van arribar pertot els promotors estrangers afavorits per l'Estat, i van moure tota aquesta gent indígena que tenia la pretensió de guardar la feina i els diners.

Els promotors compraren, poc a poc, totes les terres i desaparegueren al mateix temps les activitats tradicionals. La gent se va trobar sense feina. Unes construccions tan lletges i inadequades van destruir els paisatges tan bells de la costa.

Els apartaments foren venuts o llogats a estrangers que venen sols dos mesos a l'any. La majoria dels hostals i dels comerços són ara a mans estrangeres. Aquestes amos hostalers o comerciants empenen molt poca gent del país. La major part de ells venen amb llurs empleats. Fan la temporada i quan s'acaba l'estiu tornen tots junts a llurs països llunyans amb els diners guanyats.

Però cal pagar l'urbanització i les despeses que es fan sols per dos mesos.

M. D.

au grenat
les plus beaux bijoux

LAVIOSE

Artisans spécialisés de père en fils

4, rue Maréchal Foch

PERPIGNAN

Tél. 61-01-60

Una associació de defensa per a les nostres terres

L'editorial de « Terres Catalanes » del darrer número demanava una Assemblea dels Catalans de Catalunya Nord. Una unió entre tots nosaltres és molt necessària si volem sobreviure. L'Estat francès acumula les destruccions a la nostra terra amb una pressa sempre més gran. Sota qualsevol nom que sigui és imprescindible que aquesta unió es faci, quant més aviat, millor.

Les decisions de l'Estat són preses lluny de nosaltres i sense nosaltres. No hi ha hagut mai reunions públiques a Perpinyà on tothom pogués expressar-se. Al darrer mes de desembre hi va haver una reunió sobre invitacions ben escollides i encara a la llabanera. Així els seus representants i els catalans col·laboradors no tenen contestacions i poden combinar.

Seria massa llarg d'esmentar ara les destruccions que es fan a la nostra terra. Crec que l'organització més necessària és un comitè de defensa

el qual hauria d'incloure les formacions polítiques catalanistes existents, tots els grups de protesta aïllats i totes les persones que voldríem adjuntar-se.

Aquesta organització hauria de defensar els nostres drets i hauria de lluitar contra totes les directives de l'Estat que atempten al nostre poble. A més per ésser més potent i amb esperit europeu hauria d'unir-se amb les altres organitzacions similars de les altres nacions prohibides. L'ajuda mútua entre aquestes nacions és ja començada sense tenir en compte les fronteres que han de desaparèixer. S'ha de desenvolupar molt més aquesta ajuda mútua i preparar el nostre esdevenir europeu. Una organització per modesta que sigui en el seu inici pot ésser més tard una base per nosaltres, catalans, dins una societat més humana i justa.

M. D.

MENUISERIES, ALUMINIUM, BALCONS, VITRINES, MURS RIDEAUX

18, RUE ALBERT-SAISSSET

Tél. 61-07-77

Languedoc-Roussillon

66 PERPIGNAN

Zone industrielle SAINT-ESTÈVE

EXIGEZ les qualifications et label :

OPQCB National 4301 - 4302 LABEL E.W.A.A.

qui, seuls, vous offrent toutes garanties

Auto-retrat

Havíem pensat — oh ingenus ! — que encara podia restar quelcom de català dins d'aqueixa grotesca carcassa de carn i ossos que plastrona el dit pintor de Cadaqués.

Ens ha calgut sotmetre a l'evidència : del pintor de l'esperança, de l'home revolucionari, de l'esperit generós i altruista no en resta res, si tant és que, d'aquestes embolcalles del passat, hi havia quelcom de veritat.

No li'n resta res, tampoc, de l'ascendència digne que tingué ; d'aquell pare, ja català conscient sinó catalanista ; ja progressista sinó revolucionari, gran partidari d'una societat més justa, més humana, més intercomunicativa.

Mai cap pintor s'havia fet un auto-retrat tan clínic com el se féu a començaments de gener darrer. Ja sabem que al seu talent, real, de pintor, se n'hi afegia un altre, econòmicament més real encara : el d'ésser un perfecte auto-publicitari, el més gran que ha existit, el que, d'una manera més descarada, ha pres la gent per imbècils, obtenint així el resultat escomptat o sigui fer diners per tots els mitjans, la qual cosa — diu ell mateix — és el seu principal neguit.

Que un home del « 3ème âge » avançat, ple de milions, tingui encara aquest neguit, ja veieu amb qui vos les haveu... que un home, sortit de res, o quasi, se fagi el vailet de la classe dominant, no és ni el primer cas ni el darrer ; el lamentable és que aquest tenia prou talent per evitar aqueixa submissió, aqueixa humiliació.

Que un home que ho deu tot a la llibertat de formació artística que gaudi a Catalunya i a França principalment, gosi dir que la llibertat — de la qual usa i abusa — engendra l'enuig, l'informe, la mediocritat i el terrorisme, són coses que donen basca de llegir-ho.

I quan afegeix que les obres d'art només naixen de la coacció i de la rigor, vol dir que tot ço que ha fet des de que ja no passa fam ni fred, ni la policia l'inquieta, no té res d'artístic i només està destinat a embadocar incautes adinerats.

Si és possible que, per grans esperits, tres mesos de presó (i més de tot) poden ésser motiu de sana i estimulante reflexió, no n'és suficient per proclamar vertut la privació de llibertat. En aquest cas, aqueix gran virtuós podria — pel seu més gran bé — ésser empresonat pel que li resta de vida. Així ell viuria amb « el seu màxim estimulante » i nosaltres no hauríem de suportar les seves genials fanfarronades.

Jaume Prats.

LLIBERACIO O OCUPACIO ?

Hem estat desagradablement sorpresos de llegir el text de la primera pàgina del número 1540 del setmanari « Nueva Tárrega ». Traduint diu : « 15 de gener. Lliberació de « Tárrega per les tropes nacionals ». Hem hagut de traduir car aqueixa publicació continua conservant el títol en castellà, i la majoria dels textos, en un país on el català és moltíssim més viu que en el Rosselló. Si aquí fos com a Tárrega, « Terres Catalanes » estaria enterament escrit en català.

Fa uns anys, en el Rosselló, França volia celebrar el 300 aniversari de l'anexió de les terres catalanes del nord dels Pirineus a l'Estat francès. No varen trobar cap entitat rosselonesa per a portar-ho a terme. No en demanem pas tant als redactors

de « Nueva Tárrega ». Podien haver redactat l'esdeveniment en qüestió d'una altra manera. Per exemple, i en català : « 15 de gener, 35 anys ja l... de la fi de la guerra civil, etc ».

Parlar, en efecte, de « lliberació » no és ni correcte ni just ni veritat. Co que és correcte, just i veritat és dir que Tárrega fou, efectivament, ocupada per les tropes d'un exèrcit que no era català, ni tampoc nacional, pels catalans, car, pels catalans, ni França ni Espanya no són llur Nació, són llur Estat (segons que resideixen d'un costat o de l'altre del Pirineu) car, la veritable nació dels catalans només pot ésser Catalunya perquè — com he dit i repetit — de nació, de pàtria, com de mare, només se'n pot tenir una.

Memoranda General
CEDOC

PARLANT CATALA VENIU A VEURE'NS a:

Perpignan-Pneus

pneus neufs toutes marques

17, avenue Marcellin Albert, 17
PERPIGNAN

CATALUNYA - NORD I L'HEXAGON

L'INICI DE CATALUNYA

Hem vist, en « Terres Catalanes » n° 6, que l'Ibèria dels mapes grecs i romans no comprenia pas tota la península sinó sols els territoris d'una mateixa ètnia que formaran, més tard, els Països catalans, oes del nord de Saïes al sud d'Alicant. Maineradament, els Romans dividiren en tres aquesta Ibèria i barrejaren cada una d'aquestes partides amb territoris veïns però d'ètnies diferents. És un precedent que els Estats francès i espanyol utilitzaran més tard per a subjectar les nostres terres.

Els Romans respectaren dins l'Ibèria la divisió comarcal que s'havia instaurada, amb tota llibertat, des d'un temps molt antic (veure « Terres Catalanes » n° 10). Però aprofitaren les comarques per compondre millor l'administració i a dir el pes de l'ur colonització. Dins cada comarca establiren un « pagus »; els « pagi » esdevindran, més tard, els comtats que formaran la futura Catalunya. Els futurs Catalans usaran de les estructures romanes per a construir la nostra Pàtria.

ELS VISIGOTS

Segons els treballs històrics de l'eminent Ramon d'Abadal i de Vinyals els Visigots foren una minoria a Catalunya. Al començament una resistència ibero-romana va oposar-se, després hi haurà una al·liança entre ells i els Romans. El nom de Visigots significa Gots de l'oest (west) en oposició al nom dels Ostrogots: Gots de l'est del Rin.

Els Gots eren un poble indogermànic o escandinau. L'època de llur arribada a Europa és incerta.

Els Gots foren enlluernats per la cultura que trobaren al nostre país. En lloc de destruir-la, intentaren d'imitar-la. Els Visigots tenien les mateixes qualitats de lleialtat que els Ibers, s'agermanaren amb els Catalans i aquestes qualitats conjuntes foren la raó per la qual els Francs deixaren els nostres comtats a mans de Catalans, que fou una excepció dins l'Imperi on sempre posaven Francs, reemplaçant els comtes de les diferents ètnies.

Les comarques de Catalunya que més conqueriren els Visigots foren tota Catalunya-Nord i les comarques veïnes de l'altre costat del Pirineu. Dues necròpolis visigòtiques foren trobades, l'una al Rosselló i l'altra a l'Empordà. En aquestes regions hi ha topònims d'origen germànic.

Amb els Visigots nasqueren els primers intents de Catalunya amb Occitània que formaven una sola nació la unitat de la qual fou tallada pels Francs. Va quedar sola Septimània unida a Catalunya. El Rosselló i el Vallespir, que els Romans havien destacat de l'antiga Ibèria i que havien posat amb la Gàl·lia Narbonense, formaven part de Septimània.

Més tard, amb els comtes de Barcelona, Rosselló i Vallespir tornaran dins la pàtria catalana. Septimània és el nom de les set ciutats d'aquesta regió: Elna, Narbona, Carcassona, Béziers, Agde, Magalona i Nîmes. Montpellier encara no existia.

ELS ARABS

Els Arabs no es posaren en res dins l'administració del nostre país. Solament exigien el pagament d'un tribut del qual els Catalans eren sols responsables. És a dir que si el tribut no estava pagat, els Arabs prenen ostiatges. Si la gent no els combatien deixaven llibertat a tothom inclosa llibertat de religió. No destruïren res a les nostres terres fins a l'arribada dels Francs i el començament de les lluites.

Les comarques d'alta muntanya: Andorra, Urgell, Cerdanya — on, precisament, els Arabs eren molt pocs — foren les comarques que més s'allistaren als Francs contra els Arabs. En aquesta

regió el record de Carlemany és molt honorat. Molt diferent fou el sentit de les comarques de la costa que començaven amb els Arabs; la majoria de la gent no desitjava els Francs.

ELS FRANCs

Igualment que els Visigots les invasions dels Bàrbars foragitaren els Francs de llurs territoris germànics. Els també entraren dins les Gàl·lies i trobaren els Visigots establits al sud on Tolosa era llur capital.

No existia encara el pretext dels Arabs per a conquerir Occitània i Catalunya, però el sentit imperialista dels Francs se va mostrar de seguida. Tolosa fou, una altra vegada, la ruta de les invasions i va caure al poder dels Francs. Després de la batalla de Vouillé, els Francs sacquejaren Septimània inclosa Rosselló i Vallespir. Fou a la plana de Catalunya Nord la segona destrucció bàrbar venint de França pel camí de Tolosa. Els Francs foren rebutjats de Catalunya-Nord.

La finalitat dels Francs era d'arribar a l'Ebre. La lluita contra els Arabs serà una bona raó d'intentar aquesta finalitat.

L'any 777, a l'assemblea de Paderborn el « val de Barcelona i Girona » se presentà, a la sorpresa general, davant aquesta assemblea i demanà a Carlemany la seva ajuda militar contra l'Emir de Còrdoba del qual volia alliberar-se. El val de Barcelona va oferir a Carlemany el protectorat de Catalunya i li va fer esperar l'al·liança del val d'Aragó.

Es ben cert que Carlemany no va deixar escapar l'ocasió. Va constituir un exèrcit importantíssim que reunia els diferents pobles subjectats per l'Imperi. Va entrar pel País Basc i, seguint el curs de l'Ebre, va arribar a Saragossa, capital d'Aragó. Però, contra tota espera Saragossa va tancar les portes i es preparà a la resistència.

No és coneguda la raó del retorn d'un exèrcit tan important com era el de Carlemany; se pot suposar l'hostilitat de la gent del país, les dificultats del proveïment dins un ambient hostil i, potser, la manca d'unitat de l'exèrcit format de pobles dominats i colonitzats.

Emprengueren el retorn a les Gàl·lies pels mateix camí, però els Gascons aprofitaren l'ocasió per a esperar els Francs a Roncesvalles i els van infligir un desastre ben merescut.

L'actitud dels Francs era poc lleial, van apostar dels dos costats. Tractaren d'apoderar-se de Catalunya amb l'al·liança àrab i, d'altra banda, provenen d'atreure a Septimània els refugiats catalans que no volien suportar els Arabs. Una actitud que sembla d'actualitat, és que els interessos dels imperialistes abans com ara no prenen en consideració el sofriment dels pobles.

Condicionats o no per la propaganda franca, Girona, la Cerdanya i l'Urgell van lliurar-se voluntàriament a Carlemany l'any 785. És ben cert que l'Emir de Còrdoba no va acceptar aquesta infiltració franca dins la península i les lluites i les destruccions van començar. La Seu d'Urgell fou arrasada. Els Arabs des del moment que foren combatuts destruïren i mataren despietadament i deixaren a Catalunya comarques enterament desertes, que els Francs s'apressaren a repoblar amb gent estrangera, a llur devoció.

Però mai els Francs no van arribar a l'Ebre malgrat les mentides de les « Històries de France ». La única vegada que van apropar-se'n fou dins llur marxa d'anar i tornar des del País Basc a Saragossa.

La reconquesta fou continuada després pels Catalans fins a l'Ebre i més enllà, però després que els Catalans s'hagueren alliberats dels Francs. (Continuarà).

Margarida de Descatillar.

ELS LLIBRES

VIURE A LA INTEMPERIE

de Manuel de Pedrolo

La dinàmica « Editorial Nova Terra » (Canalejas 65, Barcelona 14) acaba de publicar un nou llibre, la novel·la de Manuel de Pedrolo *Viure a la intempèrie*.

Aquesta voluminosa obra de 528 pàgines, és una de les novel·les més difícils de Manuel de Pedrolo. Dificil de lectura, concretament.

Ja sabem que el novel·lista no se pot estar de córrer el risc de totes les possibilitats que li ofereix la matèria literària. Pedrolo va emprendre, fa uns anys, una nova experiència: se tractava de plantejar un ventall de possibilitats, cada una de les quals li oferia el camí possible d'una existència humana.

De fet, se tracta de la realització novel·lesca de la teoria filosòfica que no hi ha res d'accidental ni de fortuït en la vida de l'home. Un accident qualsevol pot fer divergir de tal manera una seqüència de fets, que condueixen, a l'ésser humà, a ser tot una altra cosa.

Viure a la intempèrie és el primer intent del que després Pedrolo publicaria sota el títol general de *Temps obert*. Aquí reclama del lector la màxima confiança i el màxim esforç.

Val la pena.

Els Catalans d'una banda i de l'altra del Pirineu, amorosos de les lletres i de la cultura catalanes, poden adreçar-se a la prolífica « Editorial Nova Terra » on n'hi ha per tots els gustos car la seva divisa és acollir i promoure els escriptors dels països catalans posant al servei del lector una sèrie extraordinària de col·leccions en les quals els autors i els temes més variats hi tenen cabuda.

Nòtula. — Els lectors de *Perpinyà* que vulguin fullejar la darrera obra de Manuel de Pedrolo o informar-se sobre les diverses col·leccions de l'Editorial Terra Nova, ho poden fer en el Centre cultural català del carrer de Sant Mateu.

BUTLLETI D'ABONAMENT A "TERRES CATALANES"

(a retallar o a recopiar)

PROTEGIU, LLEGIU, FEU LLEGIR

Aboneu-vos a Terres Catalanes

Nom

Cognom

Adreça

subscriu un abonament ordinari, protector (barreu el mot inútil) Inclos xec (postal-bancari), timbres, espècies.

Pour votre retraite
en Pays Catalan
Visitez nos réalisations

ifac

3, avenue Général de Gaulle
66200 ELNE Tél. 37.23.10

12, rue Pache
75011 PARIS XIe

Documentation sur demande

La Pàtria

Tenim tots des de naixença, un trosset de terra al món que se'ns grava en la memòria i arrela en nostre cor.

Allà ens ha gromat la mare, de petits en el bregol, adormint-nos a abraçades, despertant-nos a petons.

Allà hem après en créixer, a assajar els primers mots, desplegant la nostra pensa a la llum de la raó.

Allà amb nostres alegries hem barrejat nostres plors i amb els primers parenostres, nostres primeres cançons.

Allà de la nostra família hem conegut els records i hem après dels nostres avis les més belles tradicions.

Allà hem sentit els afectes que han alçat en nostre cor un temple a la fe sagrada i un paradís a l'amor.

I bregant i fent-nos homes hem honrat el nostre món amb el treball i la ciència, amb la virtut i l'honor.

Com no havem, doncs, d'estimar-lo aquest bell trosset de món Si en ell hi tenim gravades les més pures afecions?

L'amor de tots els que viuen, el record dels que s'han mort són lenifices que endolceixen eixa vida de dolors.

I el campanar de la vila, l'antic rellotge de sol, el fossar, la creu del terme, i el cel, i el toc d'oració.

Tot alegre nostra vida i tot parla a nostre cor com un llibre ple de notes, com un jardí ple de flors.

Flors tristes o flors alegres, segons obrim ses capolls, ran mateix del cementiri o bé a l'ombra del bregol.

I aquell bell raó de terra, aquell bell trosset de món on hem vist la llum del dia i esperem tranquils la mort.

Té un nom tan pur, tan alegre expressiu i afectuós que per sentir-lo i comprendre'l cal dir Pàtria amb la mà al cor.

Toute la Literie
J. COLOMER
 ARTISAN TAPISSIER SPÉCIALISTE DU MATELAS
 14, Avenue Victor-Dalbiez
 PERPIGNAN Tél. 34.28 28

Fets (vells i nous) QUE FAN REFLEXIONAR..

MOUVEMENT POUR L'AUTODÉTERMINATION ET L'INDEPENDANCE DES ILES CANARIES

On connaît mal, de ce côté-ci des Pyrénées, l'existence de cet archipel situé en plein Océan, au nord-ouest de l'Afrique. L'Espagne en a fait une sorte d'Algérie française ; mais le M.P. A.I.C. déclare que l'unité espagnole n'est qu'un slogan destiné à tromper une opinion publique qui manque de formation politique, et il se déclare solidaire de luttas pour la libération nationale d'Euzkadi, de la Catalogne, de la Galicie et du Sahara.

LES CATALANS « PARISIENS » CONTRE LA DEGRADATION DU PATRIMOINE

Parce qu'à chaque retour au « pays » ils constatent trop de dégradations du patrimoine naturel du Roussillon, de nombreux Catalans résidant dans la région parisienne ont constitué une association de défense.

Sans être ennemis d'un progrès bien compris ils s'élèvent contre les décisions prises depuis Paris sans de véritables consultations et études des données locales ; ils dénoncent les mutilations grandissantes ; ils s'inquiètent du processus actuel qui dénature la région ; ils refusent le pessimisme des « vaincus d'avance » ; ils rejettent l'argument selon lequel il est déjà trop tard. Certes, il y a beaucoup de dégradations irréparables mais il fut agir pour en éviter de pires encore.

Adresse de l'Association pour ceux qui veulent se joindre à ces Catalans lucides et courageux : 185, Boulevard de la Gare — 75013 PARIS.

PORTUGUESES I ROSSELLONESOS

En una de « Les lletres de l'oncle Enric », l'excellent crònica de « L'Indépendant », era qüestió de diversificació de llengües. Com que és i serà d'actualitat encara, la donem, quasi integralment.

« Un effort particulier est fait par tel d'encourager la diversité de l'étude de les langues étrangères. Sections de segona llengua seran creades en els C.E.G. que en tenen pas encara, de seguida que almenys vuit èlèves no hauran demanat. D'altra banda sections d'ensenyament de llengües poc corrents (àrab, hebreu, neerlandès, portuguès, seran obertes sense condició de mínims, posant al cal ensemble els èlèves interessats d'un mateix establiment o d'una mateixa localitat. Aquestes sections obertes a tothom permetran en particular als joves mogrebins i portuguesos d'escollir llur llengua materna com a llengua viva ensenyada. Hom preveu d'obrir una cinquantena de classes de portugues, deu àrab i quatre d'hebreu ».

Va sense dire que ho trobi excel·lent. Es ben normal i farà pas mal a ningú que se diversifiquin els ensenyaments. Fins ara per trobar algú que hagués estudiat hebreu, per exemple, belleu hagués calgut córrer mitja França (d'ara endavant només en caldrà córrer un quart). També és just que els petits immigrants portuguesos se puguin valer de la seva llengua materna en els exàmens secundaris.

Purant això me fa pensar en una cosa : per què, dins aquesta sana diversitat de llengües hi afegirien pas el català i les altres llengües regionals franceses, que per ara són ensenyades — o són pas ensenyades — segons les disposicions de la llei Deixonne, és a dire que serveixen pas a gran cosa als exàmens ? Si « charité bien ordonnée commence par soi-même », per què hom se preocupa pas de donar als joves rossellonesos, per exemple, els mateixos drets que als joves mogrebins o als joves portuguesos ?

Sense comentaris !..

ES PER FORÇA QUE SOM FUNCIONARIS FRANCESOS

Se référant à l'action des « démenteurs » de la France, M. Michel Debré a déclaré :

« Nous avons entendu quelques

absurdités dogmatiques et démagogiques au sujet de l'Occitanie. Que ces messieurs déclament des injures contre la France, c'est la liberté de la République. Peut-être pourrait-on rappeler que plusieurs de ces faux démenteurs touchent chaque mois leur traitement, postulent leur avancement, bénéficient de leur retraite, le tout aux frais de la France à la figure de qui ils crachent ».

Si M. Debré est un pur Français, il n'en est pas de même pour les Occitans et les Catalans. Nous sommes, certes, citoyens de l'Etat français, mais de nationalité occitane ou catalane.

Quant au fonctionariat, il serait, évidemment, préférable de l'être de notre propre administration, ne serait-ce — parmi beaucoup d'autres inconvénients — pour ne pas être nommé à l'autre bout de l'hérogène.

M. DRUON SIMPLIFIE TROP

« Ma conviction profonde est qu'il n'y a de vrai régionalisme que culturel » — a déclaré M. le ministre des Affaires culturelles récemment à Montpellier.

« S'appuyant sur des traditions, des souvenirs historiques, un folklore et quelques nostalgies, certains — a dit le ministre — veulent utiliser une aspiration parfaitement légitime — l'affirmation d'une conscience régionale — à des fins parfaitement illégitimes : la division nationale. Nous leur rappellerons — a conclu M. Druon — qu'en France il y a une seule nation : la France ».

Et voilà, toujours la même confusion d'Etat et de Nation. En France il y a un seul Etat mais plusieurs Nations : la Bretagne, l'Occitanie et, bien entendu, la France. Le fait se complique encore quand on sait qu'il y a des parties territoriales d'autres nations, notamment Catalans, Flamands et Basques. Ces derniers — véritable relique ethnique — étaient déjà là quand les Français étaient des barbares des plus primitifs.

Ce n'est pas par les sentiers battus du centralisme qu'on referra la France ; au contraire, elle se désagrégera de plus en plus. C'est dans une république fédérale, du type allemand ou, mieux encore, dans une confédération du type suisse que se trouve la solution.

QUI A CREE LE DESEQUILIBRE ?

M. Dijoud, secrétaire d'Etat auprès du Premier Ministre, a déclaré, en décembre dernier, à Nîmes, au sujet de la formation professionnelle en Languedoc-Roussillon, que nous « étions capables d'effacer un certain déséquilibre ». Et aucun de nos « notables » présents ne s'est élevé pour relever l'insulte...

Car il y a bien injure dans la tenue de tels propos dans nos propres terres. En effet, venir ici pour constater que nous sommes des pays déséquilibrés et oser le dire comme si nous en étions responsables — quand le vrai responsable est le centralisme tentaculaire et stérilisateur — voilà qui en dit long sur l'esprit paternaliste dans lequel on tient ce qu'ils appellent la province...

EL PARTIT FEDERALISTA EUROPEU DE CATALUNYA AL CONGRES DE LA INTERNACIONAL FEDERALISTA

El P.F.E. de C. ha participat al II congrés de la Internacional federalista que s'ha celebrat a Verona (Itàlia).

Segons l'article 2 dels estatuts, la I.F. té per finalitat la « unió dels pobles (ètnies) europeus en un Estat federal, per un renovament polític, social i cultural d'Europa ».

La línia política dels diferents P.F. d'Europa fou la base de debats molt animats els quals s'acabaren amb la victòria del federalisme integral. - El program fonamental preveu l'autogestió i la planificació.

El P.F.E. de Catalunya va presentar la seva resolució, votada en l'assemblea general d'Elna. Fou votada a la unanimitat menys una abstenció.

Entre germans.... entre amics

A. MILLAN — PARIS : « Us saluda molt cordialment i us adrega un xec per l'abonament al vostre excellent periòdic, que tant mancava als Catalans autèntics.

« Felicitacions per la vostra tasca coratjosa i endavant ! ».

**

SAUVEUR LLAURADO — TOLOSA :

« Es, per a mi, una gran satisfacció de comunicar-vos que vine de fer un « mandat » per tres subscripcions pel nostre diari, les adreces de les quals adjunto.

« Penso fer-ne més i els dir que vindrà un dia a Perpnyà per parlar de la possibilitat de crear, a Tolosa, un grup d'amics de « Terres Catalanes ». - De tot cor ».

— Es amb molt de gust que esperem i rebrem la vostra visita i vos felicitem per la vostra idea de crear un grup d'amics de « T.C. ».

**

ANDRE DELONCLE — PERPIGNAN :

« Abonné à « Terres Catalanes », j'ai parcouru votre article du n° 9 : « Autour de la loi Debré ».

« Entièrement d'accord avec vous : le vrai problème n'est pas le surris, mais le service militaire obligatoire lui-même qui est vraiment dépassé.

« Et lorsque certains partis de gauche prétendent qu'il faut maintenir le service militaire, « car ainsi le contin- » gent devient armée du peuple », ils sont dans l'erreur, voire la démagogie. On n'a jamais confié un « mystère » à un jeune soldat appelé ; pas davantage un tank ni toute autre arme de grande technique. Tout ou plus un fusil ou un balai.

« Nos jeunes ont mieux à faire, qu'ils soient travailleurs dans la vie active ou étudiants, vous l'avez fort bien dit, et leur épanouissement est, certainement, ailleurs que dans les casernes.

« Au plaisir de vous rencontrer... ».

— Nous n'avons pas eu ce plaisir, malgré les mois écoulés depuis, tellement nous sommes pris, les uns et les autres, par des tâches multiples. Nous restons, cependant, à votre disposition.

**

BERNARD RIUS — LE PERREUX :

« C'est avec beaucoup de plaisir que, depuis un an, je reçois votre périodique. Bien que mon catalan soit, sans conteste, défaillant, je m'applique et, vraisemblablement, progresse dans la connaissance de l'histoire et, par de là, l'âme du pays dont je suis originaire (Vinça).

« Vous trouverez ci-joint un chèque de vingt francs représentant le montant de mon réabonnement pour une année.

« Veuillez croire, Messieurs, à l'expression de mes remerciements pour le bien que représente votre journal à celui qui, comme moi, se trouve quelque peu éloigné de la source ».

**

MARTI VERDAGUER — FONT-RO-MEU : « He llegit amb molta atenció un exemplar del vostre periòdic. Tot lo que sigui català no em deixa indiferent i vul portar-vos la meua modesta contribució per què visca aquest exemple de llengua catalana.

« Als polítics la política i als savis la història. Ningú pot confondre el seu país si no coneix la seva història : insinuat sobre aquest tema ; diguem el per què som Catalans. Volgueu trobar un efecte bancari pel meu abonament ».

**

S.A. — BARCELONA : « Us envio 250 ptes per gir postal, import del meu compte pendent amb la vostra revista.

« Permeteu-me, Sr. Director, en nom propi i en el de la meua família, de regradar a tot l'equip de « Terres Catalanes » per la noble tasca empresa de redreçament dels Països catalans ».

**

PIERRE TAILLANT — CORMEILLES : « Abonné à « Terres Catalanes » je vous prie de prendre note de ma nouvelle adresse.

« Je profite de l'occasion pour vous assurer de ma fidélité à votre journal, en vous souhaitant qu'il prenne, de plus en plus d'importance. Je partage, en très grande partie, les opinions qui y sont émises.

« Je regrette amèrement de ne pas pouvoir vous écrire en catalan, mais cela viendra peut-être un jour ».

— Nosaltres també sentim de que no poguem escriure en català, mes, com per la gran majoria, sabem de que la culpa no és pas vostra. Es culpa de l'ensenyament despersonalitzat que hem rebut. I no tothom tingut la educació per allí on havia d'haver començat o sigui per la llengua maternal.

Charcuterie de Cerdagne

12 bis, rue Pierre Lefranc PERPIGNAN. T. 34.56 37

Maison J. PALAU

Aux fins gourmets, la Charcuterie de Cerdagne offre : JAMBONS, SAUCISSONS & PATÉS

Spécialité de jambons & saucissons pur porc du pays

toute la menuiserie normalisée intérieure extérieure

•Persiennes

Portes d'entrée
 Châssis fenêtres
 Portes fenêtres

•DEVIS ET LIVRAISONS GRATUITS

•pose assurée

•stock permanent

NORMES E.D.F.
 pour
 Vitrage isolant

Ets CORROÏD

magasin
 d'exposition

4, rue des Pêcheurs Angle route de St Estève
 PERPIGNAN 61 10 59

Escalier colimaçon

Biblioteca de Comunicació
 i Hemeroteca General
 CEDOC

Terres Catalanes

Le journal de TOUS les Catalans

AN IV N° 13
Printemps 1974
PRIX : 1 franc 50
En Espagne : 25 ptas.

ABONNEMENT ORDINAIRE : 1 AN
Etat Français - Etat Espagnol - Autres Etats
& Andorre 5 frs 50 90 plus 8 frs.
ABONNEMENT DE SOUTIEN : LA VOLONTE
CHANGEMENT D'ADRESSE : 2 francs

Rédaction - Administration :
2, rue Saint-Mathieu - 66000 PERPIGNAN
Tél. 34-80-40
C.C.P. 1-180-43 MONTPELLIER

Publicité :
Agence Havas
66000 PERPIGNAN
Téléphone 34-84-61

Par un seul grain de sable...

L'année vient de s'achever dans la confusion et dans l'angoisse. la confusion et dans l'angoisse.

Les Arabes ont fait jouer leur arme secrète : le robinet de pétrole s'est fermé... Un grain de sable a suffi pour enrayer toute la machine économique européenne.

C'est le témoignage de la faillite des technocrates !

Dans leur rêve utopique de prospérité économique universelle, ils ont, volontairement, ignoré les ethnies naturelles pour les remplacer par une seule collectivité artificielle qui, détenant, exclusivement, toute la puissance matérielle dominerait tout le continent.

L'Europe des technocrates est morte par la perle du pétrole, certes, mais, surtout, parce qu'elle n'avait pas d'âme.

L'Europe est à refaire.

Notre ancien ministre de l'intérieur croyait que, par un trait de plume, en prononçant la dissolution des mouvements régionalistes, il allait annihiler les aspirations de ces ethnies. Puis-je découvrir, au nouveau poste qu'il occupe aujourd'hui, l'âme des régions dont il a la charge.

Face à l'angoissant problème de la crise de l'énergie il trouvera la sérénité du paysan.

Ce paysan a pourtant bien connu des épreuves tout au long de son existence :

Il a vu sa récolte emportée par le flot des pluies diluviennes.

Il a vu la grêle anéantir, en quelques minutes, le fruit d'une année de travail.

Il subit la mévente permanente de ses produits.

Mais, malgré les intempéries ou les cataclysmes dévastateurs, cet homme demeure confiant car il pulse sa foi et son courage dans cette terre sur laquelle ses aïeux ont vécu et sur laquelle vivront ses descendants. Cette terre à laquelle il s'attache de tout son cœur car elle est pour lui non seulement la terre nourricière, mais surtout le précieux reliquaire de toute l'histoire de son passé.

Puisse notre nouveau ministre, si ses pas le mènent un jour en Roussillon, découvrir les paysans et surtout les comprendre.

Comprendre la noblesse de leur résignation devant les fléaux naturels contre lesquels ils ont toujours lutté avec obs-

tinuation, car ils savent que, l'ouragan passé, leur terre demeurera.

Comprendre leur légitime révolte contre ces pires fléaux que sont les « PLANTEURS DE BETON », ces envahisseurs des temps modernes, favorisés et protégés par le pouvoir central, sous couvert d'aménagement et d'équipement régional.

Comprendre, enfin, que les paysans s'attachent à leur terre parce qu'elle est pour eux l'emblème de la liberté.

Ils ont versé leur sang pour conserver à leur terre et leur liberté et ils sont toujours prêts à renouveler ce sacrifice suprême.

L'Europe est à refaire.

Ce ne sera plus l'Europe des technocrates : les événements actuels ont été la saisissante démonstration de leur impéritie.

Ce ne sera pas l'Europe des économistes : depuis deux siècles et dans tous les domaines, leurs séduisantes théories ont fait faillite ! Notre impulsive Communauté économique européenne, à Bruxelles, est bien le tangible reflet de la non efficacité de ce système.

L'Europe ne pourra se construire que sur une assise solide, non sur des utopies, mais sur une réalité biologique et sociale : LES ETHNIES.

ETHNIES diversifiées, certes, mais non antagonistes.

ETHNIES spécifiques mais complémentaires parce que cimentées par une civilisation commune édifiée sur une même croyance en l'immuable perpétuité du sol natal.

Jean BLANC.

POUR UN CADEAU
UNE MONTRE
UN BIJOU

DU COMMUN

guilde des orfèvres

23, Rue Louis Blanc
Tél. 34.35.31 66 PERPIGNAN

En réponse à votre invitation...

Avant de recevoir une certaine invitation, bien avant même, nous nous étions posés les mêmes questions que les auteurs de celle-ci. C'est justement, à la suite de s'être posés ces questions que, plusieurs d'entre nous, ont rejoint nos positions lesquelles, soit dit en passant, ne sont ni rouges ni séparatistes ni gauchistes. Cette sorte d'aboutissement, d'évolution, ne nous est pas particulier : chez nos cousins occitans il y a eu, naguère, des cas spectaculaires de changement de camp d'action ; il y en a aussi chez toutes les autres nations soumises.

Il faut, certes, un grand courage civique, un grand courage tout court, pour se poser des questions qui, en définitive, éducation, situation sociale, convictions aboutissent à la négation de tout, ou presque, ce qui a été la raison d'être depuis la naissance : le milieu familial, classe, reçues et admises comme étant, sinon les meilleures, les moins mauvaises en politique, philosophie, économie, sociologie, histoire, religion même. Et c'est ainsi que, de fil en aiguille, on veut faire table rase du passé, on veut remplacer un ordre établi par un ordre nouveau, vraiment nouveau.

Mais, alors, pour faire quelque chose de nouveau, de vraiment nouveau, rien de ce qui existe, à l'heure actuelle, n'est plus valable : les Etats, tels qu'ils nous ont été légués sont, dans leur ensemble, quelque chose de périmé, qui n'est plus normal. Est-ce normal, juste, par exemple, d'avoir fait tuer des millions d'hommes en 14-18, contre « l'ennemi héréditaire », d'avoir « reconduit ça » en 39-45 pour s'embrasser ensuite ? On aurait dû en arriver à la bonne solution, cette dernière, sans avoir à souffrir les deux autres.

Le droit de conquête militaire s'est aboli, de lui-même, depuis la dernière guerre mondiale, bien que - et de loin - tout ne soit pas parfait. Pourquoi, alors, invoquer d'autres droits de conquête militaire, en particulier celui qui n'en est pas un puisque ce fut un mariage de convenance ?

Quant aux devoirs, l'histoire, la vraie, apprend qu'il n'y avait pas lieu de mission civilisatrice, celle que vous invoquez étant, à l'origine, inférieure. C'est par la suite que le dénivellement s'est créé du fait d'une centralisation abusive, trop au profit de la fraction dominante de l'Etat. (Si vous n'êtes pas Français de France - c'est-à-dire si vous êtes né en Occitanie, Bretagne, Normandie, Picardie, etc... - votre terre natale est victime du centralisme parisien à un degré plus ou

moins grand).

Si l'on suivait dans l'interdiction « d'utiliser la langue catalane sur la voie publique et dans la presse », vous ouvririez, vous-mêmes, la voie à ce qu'un jour, le russe, le chinois, ou toute autre langue hégémonique, s'arroge le droit d'interdire « d'utiliser la langue française sur la voie publique et dans la presse ». Pourquoi, d'ailleurs, interdire n'importe quelle langue, vivante encore, quand on a fait de si grands efforts, Français en tête, pour récupérer des trésors linguistiques perdus ? Toute langue fait partie du trésor culturel de l'humanité ; si nous laissons périr certains de ces trésors, les générations futures nous traiteront de plus barbares encore que ceux auxquels nous attribuons, présentement, cette épithète. Car nous, nous pouvons sauver tous ces trésors, donc nous sommes plus responsables que les générations qui nous ont précédées.

Pour ce qui a trait aux gauchistes, nous disons, dans ce même numéro, qui sont, indirectement, les responsables de leur apparition.

« Quant aux valeurs éternelles de la France », ne vous laissez pas abuser par les grandes phrases avec lesquelles on a mené au sacrifice des générations entières, car il n'y a pas de valeurs éternelles de la France pour la raison, toute simple, que l'éternel, dans les sociétés humaines, n'existe pas.

Enfin, si vous persistez à lancer des « invitations », il vous est conseillé d'éviter des erreurs en approfondissant davantage l'histoire, même l'histoire officielle. Il en est de même en ce qui concerne la connaissance de cette belle langue française, dont notre amour pour la langue catalane ne nous empêche pas de connaître, d'aimer et de défendre car, elle aussi, elle est un grand trésor culturel de l'humanité tout entière.

Georges FUJOL.

confiserie DAUNER

25, rue de l'Argenterie
PERPIGNAN Tél. 34-46-77

tourrons
fruits confits
nougats

SES SPÉCIALITÉS CATALANES
ET RÉGIONALES

"expéditions tous pays"

